

# Θεολογικές προσεγγίσεις του “Άσματος Ασμάτων”

/ [Πεμπτούσία](#)



[Προηγούμενη ανάρτηση: <http://www.pemptousia.gr/?p=90679>]

Ο Π. Τρεμπέλας, (Π. Τρεμπέλας, 1976), αναφέρει: «προς τα δεινά του θανάτου μόνον παραβάλλονται τα όσα υποφέρει η ψυχή, που αγάπησε και χωρίζεται από τον αγαπημένο της», θεωρώντας όμως, μόνο, τη σχέση του Θεού με το λαό του. Άραγε για τον άνθρωπο, που αγάπησε και χωρίστηκε από το αγαπημένο του πρόσωπο, δεν ισχύει αυτό; Δεν αφορά και τον Θείο και τον ανθρώπινο έρωτα;



Η αγάπη είναι υπέρβαση, είναι αυτοπροσφορά, είναι θυσία, είναι αυταπάρνηση, είναι ζωή. Όταν, δε, ενσωματούται μέσα στην Εκκλησία, τότε χάνει τη φθαρτότητά της και ζωοποιείται από την Πηγή της Ζωής, που είναι ο ίδιος ο Χριστός. Ο θάνατος καταργείται, δεν έχει τη δύναμη να καταλύσει την αγάπη, που

οδηγεί τον άνθρωπο στην αιωνιότητα.

Στη μυθολογία, τα ερωτικά ζεύγη προτιμούν το χωρισμό του θανάτου, παρά τη ζωή του διχασμένου και μόνου ατομισμού. Η χριστιανική αγάπη, δεν φοβάται το θάνατο, που είναι μεν δυνατός, όπως αυτή, αλλά έχει χάσει το κεντρί του. Δεν είναι ικανός να φθείρει την Σταυρωτική αγάπη.

Στα Τρελλά Διηγήματα» του Επισκοπόπουλου, (Ν. Επισκοπόπουλος, 1899),: «Κεφ. Η Αγάπη και ο Θάνατος», αναφέρεται η σχέση της αγάπης και του θανάτου. Ακολουθεί την κηδεία ίσως της αγαπημένης του και γράφει: «Και ησθάνθην όρεξη τρελή να φιλήσω το στόμα της, να αποδώσω και εγώ εις την θύραν του θανάτου, εκεί κοντά εις την γην την σφραγίδα του φιλιού, που μου άφησε στο στόμα φεύγουσα η ψυχή της. Και ήθελα ακόμη να κλέψω από τα χείλη της το μυστήριον του αιωνίου μειδιάματος . .....και έφυγα με την αίσθηση του φιλιού και με μιαν αίσθηση θανάτου. Εσκεπτόμουνα τώρα με υπερηφάνεια ότι η γη θα σφράγιζε το φιλί της νύκτας, το οποίο της έδωσα και το οποίο της έδωσα πίσω και το οποίον θα ζούσε άφθαρτο στην αιωνιότητα..... Σκέπτομαι το φίλημα της αγνώστου, το θαμμένο στη γη, την ψυχή που στη στιγμή του θανάτου αδελφώθηκε με τη δική μου σ' ένα άγγιγμα χειλέων, σ' ένα πεταλούδας φτερούγισμα.Και μια ανατριχίλα τότε με πιάνει και μπροστά μου περνούν αγκαλιασμένα τα δυο αδέρφια τα υπέροχα, τα οποία κρατούν τον κόσμο: η Αγάπη και ο Θάνατος.» Τα δύο πιο δυνατά γεγονότα, που πραγματώνονται μέσα στην ανθρώπινη ζωή, και που έχουν τη δύναμη να αλλάζουν το ριζικό των ανθρώπων και να τους αφήνουν ανάμεικτη την ηδονή με την πικρία , την αγωνία της αγάπης με την αγωνία του θανάτου, το κυνήγι του θανάτου πάνω στην αγάπη, το αναμέτρημά του με την αιωνιότητα και την αφθαρσία της αγάπης.

Ο Χρήστος Γιανναράς, (Χρήστος Γιανναράς, Ήλ. Δ/ση: users.uoa.gr/~nektar/history/ttIBUTES/xrhstos\_giannaras/comment\_on\_song\_of\_songs. htm.), στο βιβλίο του: «Σχόλιο στο Άσμα Ασμάτων» γράφει για τη σχέση του έρωτα και του θανάτου: «Διαπάλη έρωτα και θανάτου... Ασυνείδητη επιθυμία κατοχής, ιδιοποίησης, χρήσης του Άλλου, ο Άλλος αντικείμενο της δικής μου ατομικής ανάγκης για ηδονή, για εξασφάλιση και αυτοεπιβεβαίωση: Τότε ο θάνατος έχει κατατροπώσει τον έρωτα.....» Σε άλλο σημείο αναφέρει: «Διαχείριση της ζωής ο έρωτας. Που σημαίνει σχοινοβασία στην κόψη του θανάτου. Ενδεχόμενη σε κάθε στιγμή η πτώση από τη σχέση, στη χρήση, η ολίσθηση στην απαίτηση του εγώ να καταβροχθίσει φανταστικά τον Άλλον. Πιο κάτω αναφέρει: «τρόπος της ζωής και τρόπος της φύσης, έρωτας και θάνατος..... Η χριστιανική πίστη λαμπρύνει τη νοσταλγική ελπίδα (αθανασίας) σε αναβαθμούς ερωτικής προσδοκίας. Ο έρωτας: ναι μεταλλάζει την ύπαρξη σε απερίσταλτη ζωή, γιατί ο Θεός υπάρχει σαν

πλήρωμα Τριαδικής ερωτικής συν-ουσίας. «Αγάπη εστί». Προσέλαβε τη θανατερή ατομικότητα - Χριστός Ιησούς - και μεταποίησε το θάνατο σε υπακοή σχέσης με τον Πατέρα σε γεγονός κοινωνίας ζωής αθάνατης.»

Σε άλλο σημείο ο Χρήστος Γιανναράς (Χ. Γιανναράς, 1999), στο βιβλίο του «Ρητό και άρρητο» αναφέρει: «Ο άνθρωπος έχει να κάνει μια επιλογή: να διαλέξει ανάμεσα στη ζωή και στον θάνατο, στην αγάπη και στην ιδιοτέλεια». Τελικά, ο θάνατος είναι η αυτονόμηση του Εγώ απέναντι στο Εσύ. Ο θάνατος είναι η αποτυχία της σύναψης ουσιαστικής σχέσης μέσα από την αυθυπέρβαση και τον σταυρωτικό ηρωικό χαρακτήρα της αγάπης. Αν σκεφτόμαστε με ιδιοτέλεια και με την φυσική και αυτονομημένη σεξουαλικότητα, τότε, όντως η αγάπη βρίσκεται στο κατώφλι του θανάτου. Ο θάνατος δεν είναι η αποσυντιθέμενη ανθρώπινη σάρκα, αλλά η αποτυχία του ανθρώπινου προσώπου να ενωθεί με το Δημιουργό του. Η απουσία σχέσης μαζί Του κάνει τον άνθρωπο να υποχωρεί στον εγωισμό του, στον ατομοκεντρισμό του, και να παραδίνεται στον ψυχικό θάνατο. Κάτω από αυτό το πρίσμα η σεξουαλικότητα του ανθρώπου μπαίνει στα πλαίσια της δυναμικής της αγάπης. Κινείται όχι αυτόνομα και απρόσωπα αλλά σε ενότητα ψυχών και αλληλοπεριχώρησης προσώπων. Να, λοιπόν, γιατί η αγάπη είναι δυνατή σαν το θάνατο. Η αγάπη κυριαρχεί στη ζωή μας και ο θάνατος επίσης στη νέκρωση της ψυχής μας. Αλλά ο θάνατος νικάται από τη στενή αγαπητική σχέση του ανθρώπου με το Θεό του και το σύντροφό του. Γι' αυτό δεν απορρίπτουμε την σεξουαλικότητα ως εφάμαρτη και ένοχη κατάσταση ή πολύ περισσότερο ως ρυπαρότητα, όπως προαναφέραμε, γιατί δυστυχώς δεν υπάρχουν χυδαίες λέξεις αλλά χυδαίοι άνθρωποι με αυτοσκοπό την ικανοποίηση της ζωώδους επιθυμίας.

[Συνεχίζεται]